

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 470/2010-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., právne zastúpenej advokátom JUDr. M. R., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 14 Cob 94/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2010 doručená sťažnosť spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“ v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 14 Cob 194/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. marca 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Cob 194/2009-324 z 11. novembra 2009 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 Cb 48/2009-202 z 5. júna 2009 vo výroku o povinnosti sťažovateľky ako žalovanej zaplatiť spoločnosti S., a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), sumu 73 846,91 € s prísl. V časti nevyjadreného určenia plnenia na účet postupníka bol rozsudok okresného súdu zmenený tak, že sťažovateľka je povinná žalobkyni priznanú sumu zaplatiť na účet postupníka A., s. r. o. (ďalej len „postupník“), Krajský súd tak postupoval aj napriek skutočnosti, že hoci žalobkyňa 7. apríla 2009 zmenila žalobný petit a zároveň aj skutkový stav žaloby, okresný súd nepostupoval v zmysle § 95 Občianskeho súdneho poriadku, teda nerozhodol o pripustení, resp. nepripustení zmeny žaloby. Navyše, krajský súd porušil zásadu dvojinstančnosti súdneho konania, keď rozhodol vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, že „v časti nevyjadreného určenia plnenia na účet postupníka mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi priznanú sumu vo výške 73 846,91 € s prísl. na účet postupníka A., s. r. o.“. Proti tomuto výroku krajského súdu sa už sťažovateľka nemôže efektívne brániť, lebo proti rozsudku odvolacieho súdu už nie je ďalšie odvolanie prípustné. Tento postup krajského súdu mal za následok odňatie možnosti domáhať sa preskúmania skutkových a právnych záverov, na ktorých krajský súd výrok založil. Sťažovateľka sa nemôže ďalej stotožniť ani so záverom, podľa ktorého hoci pohľadávka žalobkyne v čase jej uplatnenia nebola splatná, stala sa splatnou do momentu vyhlásenia rozsudku, a preto ju nebolo možné považovať za predčasnú. Podľa sťažovateľky neobstojí ďalej ani záver, podľa ktorého kompenzačná námietka sťažovateľky bola uplatnená až v odvolacom konaní (teda oneskorene), pretože bola vznesená v konaní vedenom okresným súdom ešte 18. februára 2005, a to dostatočne určitým a konkrétnym spôsobom. Nemožno súhlasiť ani s tým, že všeobecné súdy mali rozdielny prístup k dôkazom navrhovaným sťažovateľkou v porovnaní s dôkazmi navrhovanými žalobkyňou. Nevysporiadali sa ani s listinami predloženými sťažovateľkou 5. júna 2009.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 14 Cob 194/2009 s tým, aby bol rozsudok z 11. novembra 2009 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 254,88 €.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 14 Cob 194/2009-324 z 11. novembra 2009 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 20 Cb 48/2009-202 z 5. júna 2009 vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobkyni sumu 73 846,91 € s prísl. Zároveň bol rozsudok v časti nevyjadreného určenia plnenia na účet postupníka zmenený tak, že sťažovateľka je povinná žalobkyni priznanú sumu 73 846,91 € s prísl. zaplatiť na účet postupníka.

Podľa rukou písanej poznámky bol rozsudok krajského súdu doručený právnomu zástupcovi sťažovateľky 26. januára 2010.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu 23. februára 2010 dovolanie proti rozsudku okresného súdu a krajského súdu. Dovolanie bolo doplnené samotnou sťažovateľkou podaním doručeným okresnému súdu 24. februára 2010.

Prípisom ústavného súdu č. k. Rvp 556/2010-15 zo 7. apríla 2010 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky oznámené, že vzhľadom na skutočnosť, že v podanej sťažnosti ústavnému súdu sú uplatnené jednak také námietky, ktoré zakladajú prípustnosť dovolania, ale aj také námietky, ktoré prípustnosť dovolania nezakladajú, ústavný súd hodlá vyčkat' na skončenie dovolacieho konania a jeho ďalší postup vo veci bude závisieť od jeho výsledku.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade z dôvodov ďalej uvedených právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky vyplývajúcim z ústavy a dohovoru prináleží Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

V prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovateľ namietal jednak také skutočnosti, ktoré zakladali prípustnosť dovolania, ako aj také skutočnosti, ktoré prípustnosť dovolania nezakladali, pričom sťažovateľ dovolanie podal, prax ústavného súdu bola taká, že najprv vyčkal na dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu a potom konal o podanej sťažnosti. Pokiaľ bolo napadnuté rozhodnutie v dovolacom konaní zrušené,

konanie na ústavnom súde stratilo svoju podstatu. V opačnom prípade ústavný súd preskúmal meritórne sťažnostné námietky.

Medzičasom došlo k zmene v rozhodovacej praxi ústavného súdu v tom zmysle, že pokiaľ sťažovateľ podá sťažnosť ústavnému súdu, ako aj dovolanie, tak právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám má najvyšší súd v dovolacom konaní, čo zároveň vylučuje v rámci princípu subsidiarity právomoc ústavného súdu. V prípade, že nedôjde v dovolacom konaní k zrušeniu, resp. zmene napadnutého rozhodnutia, je daná právomoc ústavného súdu tak na preskúmanie dovolacieho rozhodnutia, ako aj odvolacieho rozhodnutia, pričom zákonná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti plynie od doručenia dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 245/2010).

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že vzhľadom na podané dovolanie právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru má najvyšší súd v dovolacom konaní. Táto okolnosť vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2010